

Arrest

nr. 149 172 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) het tijdstip van zijn vertrek uit Albanië evenals de redenen van zijn vertrek uit Albanië ongeloofwaardig worden geacht, (ii) medische redenen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en (iii)

omdat verzoeker niet aannemelijk maakt niet te kunnen beschikken over de bescherming van zijn land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij naliet aangifte te hebben gedaan van zijn problemen bij de autoriteiten, terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoekers verweer dat hij minderjarig was op het moment van de feiten en poneert niet op de hoogte te zijn geweest van het gegeven dat hij beroep kon doen op een NGO of dat er een “child protection unit” mogelijks aanwezig kon zijn op gemeentelijk niveau, biedt geen verschoning voor het feit dat verzoeker – die vijftien jaar was toen hij Albanië verliet en klaarblijkelijk wel voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg blijkt te zijn om buiten zijn land van herkomst bescherming te zoeken – nooit naar de politie is gestapt, of zelfs naar zijn leerkrachten of schooldirectie, om het geweld van zijn vader aan te kaarten. Ook niemand anders van zijn familie heeft blijkens verzoekers verklaringen, de politie gecontacteerd of gebruik gemaakt van alle andere in de bestreden beslissing opgesomde maatregelen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

In de mate verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal zich niet gesteund heeft op de meest recente rapporten inzake bescherming tegen huiselijk geweld in Albanië, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker in hoofdzaak selectief citeert uit rapporten die de betreffende COI focus van juni 2014 voorafgaan. Zo citeert hij uitvoerig uit het rapport van 27 februari 2014 van het US State Department dat tevens in beschouwing werd genomen bij het opstellen van het door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatieverslag. In de samenvatting van de betreffende COI focus werd dan ook gewezen op het feit dat de bezorgdheid over corruptie binnen het Albanese rechtssysteem blijft bestaan en zorgt voor een belemmering van ondermeer de inspanningen om slachtoffers te beschermen en dat er derhalve verdere inspanningen dienen gedaan te worden. Echter wordt er tevens gewezen op de mogelijkheid om klacht in te dienen. Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal foutief is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Gelet op voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat hij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 mei 2015, voert verzoekende partij aan dat er te weinig rekening werd gehouden met haar preciaire situatie, met name het feit dat zij minderjarig is, slachtoffer is van huiselijk geweld en een hartziekte heeft waaraan zij intussen geopereerd is. Zij wijst er op dat door deze elementen zij zich in een kwetsbare positie bevond en niet naar behoren kon reageren.

4.2. De Raad benadrukt dat de asielaanvraag van verzoekende partij individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekende partij, waaronder haar minderjarigheid, de bewering dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld en haar medische problemen. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt, noch voert zij concrete elementen aan die aantonen dat de gedane bevindingen onjuist zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS